

1.

Du får ursäkta att jag är sen med svaret. Men saken är den att jag har problem med ögonen, jag har starr på båda, men nu opererad på det ena så jag ser någrelunda med det, skall in och bli på det andra om en månad. Det är grå starr, så det är inget farligt och operationen är ingenting, men det är väntetiderna som är det värsta. Men O.K. nu börjar vi igen.

I skolan hade vi skolsparböcker med "Spara och Slösa". Det var trevliga tidningar, men på den tiden, som jag var liten var inkomsterna för faderns arbete mellan 30-40 kr i veckan och hyran för en tvårumslägenhet, utan bad och VC. med vanliga vedspisar att elda i jag kommer ännu ihåg ännu efter alla dessa år hur kallt det var att tvätta sig på morgnarna, innan skolan började. Vi hade ca en halv mil att gå fram och tillbaka, men då vi hade gått omkring 200 meter fröso vi inte längre. Men vi gingo ej mer än 6 år i skolan på den tiden. sedan var det till att söka sig ett arbete någonstans för 6-7 kronor i veckan. Våra kompisar som hade välavlönade föräldrar eller bondgårdar fick börja i stan, men vi var inte avundsjuka, för så småningom hade vi en mycket större livserfarenhet och voro mycket starkare, så de respekterade oss utan att vara stora i korken. Detta om de tidigaste åren. Sedan flyttade vi till en tätort och far började som försäljare för ett slakteri här i Hörby och familjen tyckte att detta var en Himmelsk känsla att veckolönen ökades till 60 kr i veckan. Jag kommer ihåg den första morgonen i Hörby, far hade varit och köppt 10 vetebullar och en liter mjölk för en krona, vilket var mycket billigt. Även om året var 1931.

Efter några dagar började jag skolan, detta var mindre trevligt än de andra positiva sakerna. Alla pojkarna skulle se och känna på mig. men jag kunde ta några grepp som de inte kunde, så efter några dagar hade de fått nog och lungnet återgick till det normala. I bäcken som rann genom byn fanns det mycket tamankor och dessa värpte i vattnet under simturerna och då vattnet för det mesta låg under en halv meter, kunde vi plocka upp dem och de sålde vi i byn för 20 öre st. Hans Jönsson hette en bonde i byn han hade många grisar till gödning, därför plockade vi ekollon för 10 öre kilot och detta var ganska lönsamt särskilt under goda ollonår. ibland följde vi med lumphandlare, som handlade med bl. a. gamla utkokta mærgben, vilka dessa sedan såldes till speciella kvarnar, vilka malde dem och detta mjöl användes sedan till jordförbättringsmedel. Vi voro lovade

5 öre säcken och dessa skulle vi samla på ett ställe i byn. Då vi hållit på som vi tyckte det i många timmar hade vi fått ihop tre säckar. Då lumphandlaren kom kasserade han benen. Han sade nu till oss att gå till handlare Friström och förhöra oss om om han hade tomflaskor att sälja. Då svarade denne att en lumphandlare varit och köpt dem fören stund sedan. Då vi kom tillbaks hade lumphandlaren lastat bensäckarna och försvunnit från Stehag, vilket gräm oss förfärligt. Men vi bestämde nu att det var bättre att handla med folket i byn, än ge oss ut på sådana vidlyftiga affärer med folk som vi inte kände. Då sade Yngve min kompis, nä nu går vi till den stora stenen och tittar på pistolen, som vi hittade i plöjningen i förra veckan. Det tyckte jag också. vi rotade fram den och vägde den i händerna, "vad den var fin! Fast den hade gravrost på piporna och även i loppet, det hade varit trä i kolven men det var för längesedan borttruttat. Den hartroligen tappats av någon Ryttare under ofredsåren 1676-79 då kallades byn för Stödhaf och hade både Snapphanar och Svenska trupper om vart annat. Vi hade inte tjänat några pengar men tröstade oss ändå.

Jag fick nu en, som vi tyckte en lysande idé, vi går bort till Lange bagare och hjälper honom med att bära in bränne. Det var vår sista utväg då inget annat stod till buds. Men kakesmulor var ingen dålig ersättning för godis. Men Lange fordrade att vi skulle bära in vadera 25 skalkbitar av gran, så vi fick inte något för ingenting. Då vi voro färdiga gick färden upp i Gya skog, där vi satte oss under en stor bok och tittade på vildduvorna, som började samlas för avfärd söderut. Det var då jag bestämde mig för att jaga då jag blev stor.

På vägen hem följde vi bäcken och fann i den en kraftig källåder som kastade vattnet upp ca 20 cm. över ytan. Jag kommer ännu ihåg hur kristallklart vattnet var, nu är jag över 72 år gammal, men kommer ännu ihåg alla även rent vardagliga händelser.

Samma år på hösten flyttade vi ifrån Stehag och alla skolkamraterna. Det var svårt, men kunde inte undvikas. Men under inryckningen till militärtjänst samlades vi åter och det var verkligen trevligt. Vi blevo åter kompisar efter alla dessa år. Vi tjänstgjorde nästan alla på ett fältsjukhus. Där vi skötte all tjänstgöring under varje inkallelse, utom operationerna. Men det hände att vi på skoj sade till de inlagda "passa du dig bara annars skall överta operera dig"

Då det blev fred reste vi hem, Fattiga som kyrkorättor och utan arbete, min far hade legat inne ungefär lika länge som jag, så familjen hade liksom andra andra problem med sin ekonomi. Jag hade satt mig för att åter börja utbilda mig därför gick jag ner på banken och lånade 12000 kr. Köpte två kostymer och började läsa på Hermods i Malmö och startade därefter en charkuteriaffär här i Hoby och på den vägen har det varit ända till min pensionering.